

Gunnar Elstad:

Troens Land

Et studieopplegg for dem som
ønsker å bli grunnfestet og rotfestet i Kristus,
vil dyktiggjøre seg til å snakke med andre om Ham de tror på,
og lære mer om å være en del av et kristent fellesskap.

Tema:

1. Gud, vår Far - og Pappa.
2. Gjenfødselen
3. Skapt i Guds bilde
4. Synd
5. Stedfortrederen
6. Frelse - hva er det?
7. En ny måte å leve på

1. Gud, vår Far - og Pappa

Farsbilder

Hva forbinder vi egentlig med ordet "far"?

Noen har gode følelser for ordet fordi de har hatt en far som har gitt dem kjærlighet, varme, nærhet og støtte.

Andre har dessverre såre følelser, eller direkte negative følelser. Far har ikke alltid vært slik en far burde være.

Uansett - innerst inne har vi som regel en lengsel etter, eller en drøm om, en god far. En far som

tar imot oss, bryr seg og elsker oss. En far som er interessert i det vi driver med og det som skjer med oss. En far som gir backing og støtte. En far som hjelper oss når vi trenger det. En far vi kan gråte på skulderen hos. En far vi er trygget sammen med.

Gud er vår Far

Gud presenterer seg for oss som vår gode Far som elsker oss. Uansett hva vi opplevde med våre jordiske fedre, vil Gud ta imot oss, vise oss sin kjærlighet, tilgi oss og bevare oss.

Vi skal til og med få kalle ham "Pappa". Det er det som menes med uttrykket: "Abba, Far!" (Rom 8,15). Ordet "abba" er arameisk, altså fra det samme språket som Jesus talte, og vi kan best oversette det med vårt "pappa".

Guds farskjærlighet skildres særlig sterkt i lignelsen om den fortapte sønnen - han som hadde satt arven over styr, levd både tankeløst og syndig og blitt fornedret til grisepasser. Så bestemte han seg for å vende hjem igjen - til far. Og far hadde tydeligvis ventet på gutten sin. Far løp til og med imot den skitne og utranglete sønnen og omfavnet ham. Han kom ikke med noen skjennepreken. Han sa ikke "Hva var det jeg sa?". Han var bare så inderlig glad for at gutten hadde kommet hjem igjen. Han hadde savnet ham så veldig (Luk 15).

Når Jesus underviste disiplene sine, lærte han dem at Gud er deres gode Far. "Dere har en far som vet hva dere trenger, før dere ber ham om det" (Matt 6,8). "Se på fuglene under himmelen! De sår ikke, de høster ikke og samler ikke i hus, men den Far dere har i himmelen gir dem føde likevel. Er ikke dere mer verdt enn de?" (Matt 6,26). "Når selv dere som er onde, vet å gi barna gode gaver, hvor mye mer skal ikke da den Far dere har i himmelen, gi gode gaver til dem som ber ham" (Matt 7,11).

Din himmelske Far er rett og slett glad i deg. Eller for å bruke et enda sterkere ord: Han elsker deg! Han ønsker at du skal få kjenne varmen av hans kjærlighet. Han vil fylle deg med sin kjærlighet.

Vi er Guds barn

Dersom Gud er vår far, da er vi hans barn.

Barn ble vi den dagen vi ble gjenfødt.

Det å bli en kristen, er ikke først og fremst å akseptere en lære, hengi seg til en bestemt livsførsel og melde seg til tjeneste. Det å bli en kristen er først og fremst å bli gjenfødt og tilgitt. Kristne blir vi ikke før Jesus kommer inn i våre liv ved sin Hellige Ånd. Det var det Nikodemus måtte lære da han kom til Jesus om natten. Det første Jesus fortalte den lærde fariseeren, var at han trengte å bli født på ny (Joh 3).

"Alle som driver av Guds Ånd de er Guds barn", sier Paulus. "Dere har ikke fått trelldommens Ånd, så dere igjen skulle være redde. Dere har fått barnekårets ånd, som gjør at vi roper: Abba, Far!" (Rom 8,14-15).

Med andre ord: Dersom du er en kristen, er du ikke lenger en tjener eller en trel i forhold til Gud. Da hadde du hatt grunn til å være nervøs, for tjenere og treller må holde seg i bakgrunnen, og de kan bli oppsagt. Men som kristen er du gjenfødt slik at du har blitt et Guds barn.

La oss gå tilbake til den bortkomne sønnen i Luk 15. Da han gikk hjem, hadde han bestemt seg for å spørre om han kunne bli farens tjener eller trel. Men faren hadde andre tanker. Han ville at gutten hans fortsatt skulle være sønn.

Du er ikke Guds barn fordi du har fortjent det, men fordi du er født til det (Tit 3,5). Gud gav deg alle barnets rettigheter.

Det er nettopp barnekårets Ånd som vi fikk i gjenfødselen, som roper: "Abba, Far!" (Rom 8,15).

Hvor langt borte er himmelen?

"Fader vår, du som er i himmelen", ber vi.

For mange høres dette ut som om far er på et helt annet sted enn sine barn. Han er bortreist, eller kanskje ukependler.

Men egentlig forholder det seg helt motsatt. Det at Gud er i himmelen betyr faktisk at han er like nær alle sine barn, uansett hvor de bor på jorden. Din Far i himmelen er så nær deg at du kan tale til ham, og han kan tale til deg. Han ønsker å ha et personlig forhold til deg. Han vil kommunisere med deg.

Din Far i himmelen er så nær deg at han omslutter deg, holder sin hånd over ved, går ved din side og leder din gang.

Himmelen er altså ikke en betegnelse på det som er så høyt oppe og langt borte. Det er betegnelsen på den sfæren Gud befinner seg i og som han tok deg også inn i den dagen du ble hans barn og satt med Jesus i himmelen (Ef 2,6).

En far som oppdrar

En god far oppdrar sine barn. Hebreerbrevet underviser oss om det (12,4-13).

"Våre jordiske fedre tuktet oss en kort tid slik de fant det for godt", sier forfatteren. Han er altså fullt oppmerksom på at jordiske fedre kan ha gitt barna sine en ufullkommen og tilfeldig oppdragelse. Gud, derimot, er verken ufullkommen eller tilfeldig. Han oppdrar oss slik at det er til gagn for oss.

"Min sønn, forakt ikke Herrens tuktt, mist ikke motet når han refser deg", står det (12,5). Det er ikke så få jordiske fedre som har oppdratt barna sine slik at de har blitt motløse, mistet troen på seg selv og følt seg heller håpløse. Gud oppdrar ikke på den måten. Han setter mot i sine barn. "Rett ut de slappe hender og styrk de vaklende knær" lyder oppmuntringen.

Det er ikke alltid behagelig å bli oppdratt. Men en ting kan du være sikker på når du er et Guds barn: Gud kommer til å oppdra deg. Men han gjør det ikke for å gjøre deg motløs, men for å styrke deg og få fram det aller beste i deg. Han er så glad i deg at han ikke orker å la være å korrigere deg når han ser at du er i ferd med å ødelegge deg selv eller noe viktig i livet ditt.

Gud som mor

Det er faktisk noen ganger Bibelen også sammenligner Gud med en mor.

I Det gamle testamente er det hebraiske ordet for barmhjertighet avledet av ordet for morsliv. En mor gjør alt for barnet sitt. Hun tar imot og gir nærhet og trøst. Når Gud er barmhjertig, viser han altså den følelsen en mor har for sitt barn.

Normalt kan ikke en mor glemme sitt kjære barn. Det finnes riktignok noen mødre som gjør det og ikke bryr seg, men det er ikke mange. Gud sier derfor om seg selv: "Kan en kvinne glemme sitt diende barn og ikke ha ømhet for sønnen hun fødte? Og selv om en mor kan glemme, så vil jeg aldri glemme deg" (Jes 49,15).

Og toppen av tillit uttrykker kanskje salmisten i Sal 131,2: "Nei, jeg har brakt min sjel til ro og gjort den ganske stille, som et lite barn hos sin mor når det har stilt sin tørst; slik er min sjel i meg".

1 Gruppesamling: Gud, vår Far - og pappa

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Siden dette er første gruppesamling er det på sin plass å presenter seg for hverandre.

Fortell hverandre hva dere heter og hvilke forventninger dere har til gruppesamlingene. Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette. Er dere sju i gruppen, blir det i underkant av ett og et halvt minutt på hver.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen "Gud vår Far – og Pappa".

Det går også an å avtale at en leser dette stykket hjemme som en forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Del med hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste "Gud, vår far - og pappa"

b) Når vi tenker på vår jordiske far, kan det dukke opp både positive og negative tanker og følelser. Snakk litt sammen om ulike farsbilder vi kan ha tatt med oss fra barndommen.

c) Hva er det Bibelen legger vekt på når den skildrer Gud som Far for oss? (ta utgangspunkt i beretningen om sønnen som kommer hjem igjen i Luk 15,11-32) Hvordan kan Guds ord hjelpe oss til å korrigere de negative farsbildene vi kan ha tatt med oss fra barndommen?

d) Bibelen sier at alle som har tatt imot Jesus, kan kalle seg Guds barn (Joh 1,12). Hvordan skal det at vi er Guds barn prege forholdet vårt til Gud og forholdet til hverandre? Hvordan skal det prege måten vi lever på? (1 Joh 3,10; 4,7).

e) På hvilken måte tukter Gud oss? Hvordan kan vi snakke som tukt som noe positivt og godt og ikke som noe negativt og bare skremmende?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

a) Fortell hverandre om noe godt i deres eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.

b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre. Eller dere kan be slik at hver enkelt av dere ber for den som sitter til høyre (eller venstre) for dere.

Det viktigste er:

- ikke at vi blir bedre kjent med hverandre, men at vi blir bedre kjent med Jesus.
- ikke at vi opplever fellesskap, men at vi opplever et *kristent* fellesskap.
- ikke at vi forteller hverandre hva vi tenker om Gud, men at Bibelen forteller oss hva Gud vil med oss.
- ikke at vi snakker sammen om problemene våre, men at vi sammen ber Jesus om å ta hånd om dem.

2. Gjenfødselen

Forrige gang snakket vi om at Gud er vår Far, og at vi er hans barn fordi vi er født på nytt.

Nikodemus fikk uten tvil litt av en kalddusj (Joh 3,1 ff).

Det var ikke hver dag Jesus fikk besøk av et medlem av Det høye råd. Denne gangen var det til og med en vel ansett fariseer som kom. Fariseeren hadde dessuten en respekt og en bekjennelse som antakelig langt overgikk det Jesus var vant til fra lignende hold. *“Rabbi”*, sier

Nikodemus, *“vi vet at du er en lærer som er kommet fra Gud, for ingen kan gjøre de tegn du gjør uten at Gud er med ham”*.

Vennlige ord. Sterke ord.

Men Jesus blir verken imponert eller smigret. Han svarer på en måte som Nikodemus umulig kunne ha vært forberedt på: *“Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Ingen kan se Guds rike hvis han ikke blir født på ny”* (Joh 3,3).

Slik var den anerkjente fariseer og rådsherre neppe vandt til å bli tilsnakket. Hadde han ikke hatt en god porsjon ydmykhet, hadde han sikkert sagt takk for seg og gått hjem med en gang.

Det kan føles både ydmykende og irriterende å ta Jesu forkyndelse på alvor.

I de fleste sammenhenger er vi nemlig vant til å bidra med noe selv. Forlanger du at jeg skal hevde bestemte overbevisninger, så kan jeg godt gjøre det. Er det en bestemt livsførsel du er ute etter, så er jeg villig til å forandre meg - i alle fall til en viss grad.

Jeg liker å tro at det å være en kristen er noe jeg kan bestemme meg for.

Og så får jeg høre at det ikke er nok! Jeg får til og med høre at jeg aldri kan få til å bli en kristen uansett hvor meget jeg anstrenger meg og legger godviljen til! Jeg kan ikke gjøre det selv, men Jesus må gjøre noe med meg!

Det er både ydmykende og forvirrende. Jeg får en følelse av å være hjelpeløs.

Følelsen av hjelpeløshet kan dukke opp ellers i livet også.

Den dagen jeg legger meg på operasjonsbordet og får narkose, har jeg ikke mye kontroll på det kirurgen gjør med meg. Da må jeg overlate meg helt til ham - bokstavelig talt på liv og død. Først når jeg våkner opp, får jeg full oversikt over hva som egentlig har skjedd med meg.

Jeg hadde ikke så mye kontroll den dagen jeg ble født heller. Jeg kunne ikke ha fremskyndet prosessen, og det hadde ikke hjulpet å protestere.

Like lite kontroll har jeg når jeg blir gjenfødt. Da er jeg hjelpeløst avhengig av at Jesus gjør noe med meg og i meg uten at jeg kan hjelpe ham, betale ham, eller gjøre meg fortjent.

Nok en gang: vi blir ikke kristne først og fremst ved å tro, mene, si eller gjøre bestemte ting. En slik misforståelse skaper bare tretthet, stress, motløshet og fortvilelse. Livet blir krampaktig, og fristelsen til å hykle blir nærliggende.

Vi blir heller ikke automatisk kristne ved å bli med i et kristent miljø, melde oss inn i en menighet eller påta oss lederansvar.

Vi blir kristne når Jesus tar bolig i oss ved sin Hellige Ånd. Han må få komme inn i meg for å fylle meg. Han må begynne å skape noe nytt i meg. Han må få gi meg en ny innstilling og en ny drivkraft.

“Slik menneskene er i seg selv, kan de ikke være etter Guds vilje. Men dere er ikke i den syndige natur; dere er i Ånden, så sant Guds ånd bor i dere. Den som ikke har Kristi Ånd, hører ikke ham til” (Rom 8,8-9).

Men tilbake til Nikodemus.

Da han hadde kommet seg etter kalddusjen, spurte han to ganger hva han måtte gjøre for å bli gjenfødt.

Og Jesus gav to forskjellige svar som begge er like viktige.

Det første Jesus sa var: *“Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike”*.

Det var dåpen han siktet til. I dåpen gjør vi ikke noe selv, men Jesus gjør noe med oss. Der blir vi gjenfødt og får hans Ånd.

Da Nikodemus spør for andre gang, er det først og fremst troen Jesus henviser til. *“Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik skal også Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv”*.

Jesus minner Nikodemus på det som skjedde da Israels folk vandret i ørkenen. De hadde enda en gang syndet og gjort opprør mot Gud. Og Gud straffet dem og lot dem komme ut for slanger med dødelig gift. Synden fortjente straff.

Denne gangen innrømmet folket at de hadde syndet. De ba om tilgivelse, og Moses gikk i forbønn for dem.

Gud var enda en gang villig til å frelse. Moses får reise opp en stang med en kopperslange på toppen. Når en som var bitt, vendte blikket mot kopperslangen, ble han helbredet fra slangegiften. Og det kunne umulig være noen prestasjon fra menneskets side. En har ikke meget å stille opp mot slangegift. Når en så på kopperslangen, vendte en seg mot noe Gud hadde lovet å gi frelse og liv gjennom.

Så fikk Nikodemus høre at det korset Jesus skulle dø på, ville ha noe av den samme funksjon som kopperslangen i ørkenen.

Vi har også fortjent å dø på grunn av våre mange synder. Dødskreftene har begynt å virke på oss også. Og vi skal også få vende blikket vårt mot noe utenfor oss, nemlig den korsfestede Jesus, han som døde for oss for at vi skal få leve for ham.

Det var vel den tanken som lå bak da Paulus skrev til galatnerne og sa at de gjennom hans forkyndelse *“hadde fått den korsfestede Kristus malt for øynene sine”* (Gal 3,1).

Selv om de bare så ham ved sitt indre blikk, var det kraft i det de så.

Hvordan reagerte Nikodemus på det Jesus sa denne natten?

Vi vet ikke. Mot slutten av kapitlet forsvinner han mer og mer for oss.

Men det er tillatt å gjette.

Ble han så redd for dette ukjente som han ikke hadde kontroll over at han trakk seg stille vekk eller flyktet det beste han hadde lært?

Gikk han kanskje i protest, skuffet og sint over at Jesus ikke syntes at det var nok med grundig bibelkunnskap, et forbilledlig liv og en viktig posisjon som religiøs leder?

Eller ble han fylt av forventning og håp med tanke på at Gud selv skulle forandre og berike livet hans på en måte Nikodemus aldri ville klare å prestere selv?

Vi vet som sagt ikke.

Men et annet spørsmål er enda viktigere:

Hvordan reagerer du og jeg når Jesus minner oss om at vi trenger å bli født på nytt? Er vi da villige til å la den korsfestede Jesus få skape tro i oss? Og er vi villige til å ta imot dåpen, om vi da ikke allerede er døpt?

2. Gruppesamling: Gjenfødselen

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Innledning

Dersom gruppen har fått nye deltakere siden sist, er det på sin plass med en kort presentasjon igjen. Denne gangen må dere nok være enda litt kjappere enn forrige gang.

Ellers kan dere fortelle hverandre etter tur hva som har bidratt mest til at dere har blitt kristne eller hva som særlig har fått dere til å holde fast på den troen dere er oppdratt i. Skulle du ha blitt med i gruppa uten at du har blitt en kristen ennå, er det fint om du kan si litt om hva du tenker om Gud og hva som fikk deg til å bli med i denne gruppen.

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen "Gjenfødselen".

Det går også an å avtale at en leser dette stykket hjemme som en forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

- Del med hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste "Gjenfødselen"
- Hva er det egentlig å være gjenfødt og hvordan blir vi det? Hvordan kan vi si det enklest mulig og likevel få med oss det aller viktigste?
- Fortell hverandre hva dere særlig legger merke til når dere leser beretningen om Jesus og Nikodemus i Joh 3,1-21.
- Peter bruker også uttrykket "født på ny" når han skriver til menigheten. Les 1 Pet 1,3-5 og 1,22-23. Hvilke konsekvenser har det for oss at vi er født på ny?
- Snakk litt sammen om hva det betyr for dere at dere er gjenfødt? Er det noe dere ofte tenker på, eller har det vært heller lite viktig til nå? Hvordan kan denne sannheten i større grad være med og prege hverdagen vår?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

- Er det noen som har noe å fortelle om hvordan det har gått med de tingene dere ba om på forrige samling? Har Gud gjort noe dere kan takke for? Er det fortsatt behov for å be om de samme tingene? Del gjerne nye gleder og sorger med hverandre.
- Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

Hva er din rolle i gruppa?

Hensiktsmessige roller

Varmeovnen viser glede over å se de andre igjen og være sammen med dem. Bryr seg om andre og får dem til å føle seg velkommen og inkludert. **Teambyggeren** trekker de andre med i samtalen, lytter til det de sier og viser interesse. Teamlederen får alle til å føle at de har noe verdifullt å bidra med.

Forskeren er mer opptatt av hva Bibelen egentlig sier enn hva folk flest synes. Inspirerer andre til å bli korrigert og veiledet av Guds Ord.

Den målbevisste inspirerer gruppen til å komme videre både når det gjelder tro, liv og fellesskap.

Den åpne tør å være personlig, snakke om seg selv og be om forbønn. Det hjelper andre til å gjøre det samme.

Bønnemennesket husker både enkeltpersoner og fellesskap i bønn. Ønsker at Den Hellige Ånd skal gjøre sin gjerning med enkeltmennesker og fellesskap.

Initiativtakeren våger å komme med forslag som både fremmer samtalen, styrker fellesskapet og gir inspirasjon til å gjøre ting på nye måter..

3. Skapt i Guds bilde.

"Da sa Gud: 'La oss skape mennesker i vårt bilde, som et avbilde av oss! De skal råde over fiskene i havet og fuglene under himmelen, over feet og alle ville dyr og alt krypet som det kryr av på jorden'. Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem" (1 Mos 1,26-27).

Det er ikke sant at Bibelen har et negativt menneskesyn. Den har det mest positive menneskesynet som er på markedet i dag! Den hevder nemlig at mennesket ligner Gud og er skapt i hans bilde.

Vi er med andre ord noe langt mer enn et produkt av tilfældighetenes spill, en høytstående apekatt eller en avansert datamaskin!

Det er bare mennesket som er skapt i Guds bilde.

Gud, som er en person, har gjort oss også til personer. Han kan tale til oss, og vi kan tale til ham. Vi er skapt til å ha personlig samfunn med Gud og personlig kontakt med ham.

Så har den store og allmektige Universets Herre gjort oss små mennesker til sine medarbeidere og gitt oss ansvar - både overfor ham, overfor hverandre og overfor skaperverket.

Vi er skapt til å ha Gud over oss. Han er vår Herre, og vi er hans tjenere. Egentlig kan vi ikke velge om vi vil være tjenere eller ikke. Vi er nemlig skapt til det. Vi kan bare velge om vi vil være lydige eller ulydige tjenere.

Vår neste er vår likemann og på samme nivå som oss, uansett rase, kjønn, alder, fysiske og psykiske evner, politisk og religiøs overbevisning. Ingen har større eller mindre verdi enn andre. Gud vil at vi skal leve slik at vår neste får det godt.

Skaperverket er under oss. Vi er skapt til å herske over det. Vi skal ikke bare være forbrukere som bruker det opp, men tvert imot forvaltere som tar vare på det mens vi lever av det.

Dermed har vi også sagt mye om hva synd er: Synd er at mennesket bryter forbindelsen med Gud, ikke vil kommunisere med ham og blir sin egen herre. Synd er at en isolerer seg, trekker seg unna sine medmennesker, møter dem med kulde, eller rett og slett skader dem. Synd i forhold til skaperverket er det når vi slutter å være forvaltere og bare blir forbrukere.

Gud er en Gud som griper inn. Verden er ikke et lukket system der alt bare skjer ut fra iboende lover. Gud griper inn både i naturen, i historien og i det enkelte menneskets liv.

Mennesket er også skapt til å gripe inn i det som skjer - til en viss grad. Vi er noe langt mer enn et produkt av arv og miljø. Selv om du har hatt en vanskelig barndom og ungdom, behøver ikke dette fullt ut å bestemme hvordan fremtiden din skal se ut. Du er ikke bare et tannhjul i det store verdensmaskineriet. Du må ikke bare drive med strømmen og gjøre det andre mener at du skal gjøre. Du er fri til å gå mot strømmen!

Mennesket er skapt til å være et aktivt vesen som kan gripe inn både i naturen, i historien og i sitt eget og andres liv. Det ligner med andre ord Gud.

Dette må forkynnes. Mange føler seg nemlig ganske hjelpeløse, både i politikken og på arbeidsmarkedet. De har gitt opp å tro at det nytter å gjøre noe. Eller de har så lenge gitt etter for miljøpress og fulgt med strømmen at de har mistet troen på at det går an å bryte ut.

Mennesket er skapt til å ta selvstendige valg.

Gud respekterer deg i den grad at han aldri tvinger deg til å gjøre hans vilje. Du får velge selv - til og med om du vil være med ham eller mot ham. Gud har ikke skapt deg til å være en robot eller en dukke i et dukketeater. Din frihet er så verdifull for han at han er villig til å risikere at du velger feil.

"Dersom målet var en verden der ingen gjorde ondt, ville det ikke vært vanskelig å lage roboter og programmere dem til alltid å være snille..."

Gud hadde helt andre planer enn å masseprodusere roboter. Mennesket ble skapt med fri vilje, med egenverdi og betydning. Vi ble skapt som levende personer som kan elske - andre mennesker og Gud selv.

«Og sann kjærlighet forutsetter fri vilje. Det er lite tilfredsstillende å høre et båndopptak (av min egen stemme) si at 'Jeg er glad i deg'. Eller å true en jente med revolver til å si at hun elsker meg. Noe av oppriktigheten blir liksom borte. Men kommer samme jente og sier av sin egen frie vilje - og med inderlighet - at hun er glad i meg, setter jeg atskillig mer pris på det'. (Bjørn Are Davidsen, Credo nr 10 1986):

Dessverre er det mange kristne mennesker som er redde for å bruke denne friheten. Det å måtte ta valg, er forbundet med såpass mye angst og usikkerhet, at de lar være å velge (ofte under påskudd av at de venter på Guds ledelse).

Og så lenge en lar være å velge på de områder der Gud har ment at vi skal velge, står livet stille, og resultatet blir passivitet, depresjon og skyldfølelse (Skyldfølelse er ikke bare et resultat av at en har gjort noe direkte galt, men kan like ofte være et resultat av at en lar livet bare flyte vekk uten at en tar de nødvendige valg).

Syndserkjennelse og selvforakt er to helt forskjellige ting.

Bibelens menneskesyn gir oss ingen grunn til selvforakt. Det gir verken grunnlag for hovmod eller mismot.

Derimot har vi all grunn til syndserkjennelse når vi ser at vi stadig gjør oss selv til noe mye mindre enn det Gud har skapt oss til.

Syndserkjennelse er sunt. Selvforakt er alltid usunt.

Ydmykhet er noe helt annet enn å gjøre seg selv til ett null.

Den ydmyke vet at han både er skapt i Guds bilde og et resultat av syndefallet. Han kan bekjenne begge deler.

Den ydmyke kjenner sine begrensninger. Han innrømmer både sine sterke og svake sider, sine positive og negative trekk.

Den ydmyke tror ikke at han i enhver situasjon klarer seg alene. Han vet at han er avhengig av Gud og hver dag trenger både Guds og menneskers hjelp.

Den ydmyke vet at alt han har - enten det er gode evner, jordisk gods, god helse eller nådegaver, - det har han fordi Gud har gitt det. Alt det vi har, har vi mottatt som gave. Vi har ingen grunn til selv å ta æren for det. Men det Gud har gitt oss, skal vi sannelig ta imot som noe verdifullt. Vi skal ikke bagatellisere det og si at det ikke er noe.

Den ydmyke hjelper andre fram og gjør ikke seg selv uunnværlig. Han er villig til selv å gå til siden slik at andre kan bli oppmuntret til å bruke de evner og nådegaver de har fått.

Det ser ut til at det er noen som tror at det er "ydmykt" å holde seg i bakgrunnen, aldri ta ordet i forsamlingen og la være å påta seg oppgaver og ansvar. Dette har ingenting med ydmykhet å gjøre.

Det har mer med det å gjøre at en vil flykte fra de påkjenningene som følger med det at en må stå fram. Og det er lite ydmykt å flykte fra noe.

3. Gruppesamling: Skapt i Guds bilde.

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Innledning

Fortell hverandre kort hvilke ønsker dere har for hvordan forholdet til Gud skal utvikle seg i de månedene som ligger foran.

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen "Skapt i Guds bilde".

- dersom dere ikke allerede har forberedt dere hjemme.

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Fortell hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste teksten på den andre siden av arket. Var det noe som dere opplevde som nytt eller overraskende?

b) Hva tror dere det er som får så mange mennesker til å føle seg små, svake og ubetydelige og se på seg selv som lite verdifulle? Hva tror dere folk flest tenker om seg selv i dag?

c) Hvordan ville livet vårt bli dersom vi helt konsekvent bare tenkte og handlet ut fra overbevisningen om at vi bare er et høytstående dyr eller en komplisert datamaskin? Hvordan kan livet vårt bli dersom vi tør å ta konsekvensene av at vi er skapt i Guds bilde?

d) Hvordan er det mulig å ha en sunn og trygg selvfølelse samtidig som en har en dyp og ekte syndserkjennelse? Hvordan kan vi forkynde syndens alvor uten å skape selvforakt? Hva er sunn ydmykhet, og hva er usunn?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

a) Gå litt tilbake til det dere snakket om i begynnelsen av samlingen og si litt om hva dere ønsker for gudsforhold og kristenliv i tiden framover.

b) Takk og be konkret for hverandre ut fra det dere har snakket om under punkt a).

Legg forholdene til rette.

Vi har en motstander som verken ønsker at vi skal tilegne oss Guds ord eller utvikle oss til modne kristne i frimodig tjeneste. Han ønsker å ta fra oss konsentrasjonen, forstyrre oss og få det meste til å renne ut i sanden. Vi kan gjøre noe for å hindre ham i dette:

- Ha gruppemøtene et sted der dere har nok luft, kan sitte rimelig godt og være avskjermet fra forstyrrelser utenfra. Gjør det så hyggelig rundt dere at dere trives, men ikke så hyggelig at dere sløves og får vanskelig for å konsentrere dere om det viktigste.
- Skru av mobiltelefonene før møtet, og trekk gjerne ut telefonkontakten.
- Hjelp hverandre til en kultur der dere starter og avslutter selve gruppesamværet til fastsatte tider. Det er ødeleggende for konsentrasjonen når noen kommer etter at gruppesamværet er begynt eller må gå før det har sluttet.
- Hjelp hverandre også til å holde dere til saken under selve gruppesamværet.
- Uformelt sosialt samvær er både hyggelig og nyttig, men det må ha sin plass før og etter gruppesamværet. Der kan en også ta opp aktuelle tema som ikke hadde noe med dagens tema å gjøre, og en kan spise eller drikke kaffe sammen.
- Det er viktig at alle kommer på alle møtene. Dette er særlig viktig i grupper der en ønsker å være personlig, dele med hverandre og be for hverandre.
- Alle trenger Bibel og skrivesaker.

4. Synd (unnskyld uttrykket)

“Og Herren Gud gav mannen dette påbud: ‘Du kan spise av alle trærne i hagen. Men treet som gir kunnskap om godt og ondt, må du ikke spise av; for den dagen du spiser av det, skal du dø’” (1 Mos 2,16-17).

Hva er det vi legger merke til når vi leser disse to versene?

Sjansen er i alle fall stor for at vi *ikke* legger merke til at Gud er raus.

“Du kan spise av *alle* trærne i hagen”, sa han til det første mennesket. Jeg kan nesten høre at han legger til: “Forsyn deg med det du har lyst på. Vil du ha pærer, så spis det; vil du ha druer, så finner du dem nede i bakken her; epler finner du der borte; og bananer er det mer enn nok av. Ta for deg! Nyt godene!”.

“Det er bare ett tre du ikke skal røre: Treet som gir kunnskap om godt og ondt”.

Alt er tillatt - unntatt én ting.

Det er både skremmende og interessant å se hvordan slangen snur dette fullstendig på hodet når den kommer inn på skueplassen.

Den har ingen interesse av at vi skal være opptatt av Guds gavmildhet. Tvert imot prøver den å fremstille Gud som en som ikke unner oss det aller minste, en gledesløs gjerrigknark som ikke har syn for noe av det livet byr på. **“Har Gud virkelig sagt at dere ikke skal ete av noe tre i hagen”**, spør den (1 Mos 3,1).

Gud har satt oss inn i en verden der det meste er tillatt. Det er bare det som skader oss som er forbudt.

Djevelen vil derimot ha oss til å tro at alt det vi har lyst på er forbudt, og at det er bare det helt uvesentlige som er tillatt.

Vi kunne nesten sammenligne det med to ulike holdninger til trafikkreglene.

Vi kan enten glede oss over at bilen gir oss en enorm bevegelserfrihet, og se på trafikkreglene som noe som fremmer sikkerheten og hjelper oss til å komme trygt fram.

Eller vi kan ergre oss sånn over fartsgrenser og forbudsskilt at vi bare føler oss hemmet og hindret på alle kanter.

Helt siden slangen gjorde sin entré, har vi i alle fall hatt en slem tendens til å glemme at Gud er raus. Vi ser ham heller som Mr. Killjoy personlig.

Etter å ha sådd tvil om Guds godhet, har slangen lett spill.

Kvinnen er selvfølgelig oppmerksom på at Gud ikke er fullt så urimelig som slangen antyder. Men likevel... Det forbudte treet blir atskillig mer fristende jo lenger hun ser på det. Hun kjenner at hun bent fram har lyst på det. Og er det nå så farlig...

Dessuten, spiser en av treet, vil en jo bli som Gud, og det må da være positivt? Gud kan da ikke ha noen interesse av å hindre oss i det? Vi vet da vel selv hva som er best for oss!? Vi er da voksne mennesker!?

Så blir vi våre egne herrer i stedet for at Gud er vår Herre.

Det er dette som er selve grunnsynden.

Grunnsynden er opprør. Et av de hebraiske ordene som vi ofte oversetter med “synd”, betyr nettopp “opprør”.

Selv om vi godt kan tenke oss til å tøyde de grensene Gud har satt for oss, vil vi ikke gjøre det og ta ansvaret alene. Vi må få noen med oss.

Både stoffmisbrukere, lommetyver og hvitsnippsforbrytere trenger et fellesskap de kan ha tilflukt i, et fellesskap der en gjensidig kan forsikre hverandre om at det en gjør er ok.

Kvinnen i Edens hage hadde det på samme måte. Hun trenger også et fellesskap. Og hun får mannen med seg.

Men om de kom hverandre nærmere i dette fellesskapet, er tvilsomt, meget tvilsomt.

“Men Herren Gud ropte på Adam og sa til ham: ‘Hvor er du?’” (1 Mos 3,9).

Når Gud kaller til oppgjør, er det mennesket viser seg fra sin ynkeligste side. Mennesket som er skapt i Guds bilde til å være et ærlig og ansvarsfullt individ med rett rygg og løftet hodet, velger nå rollen som svak feiging som ikke tar ansvaret for sine egne handlinger.

“Det var ikke min skyld”, sier Adam. *“Kvinnen som du gav meg til å være hos meg, hun gav meg av treet, og jeg spiste”*. Kanskje mente han å si det enda tydeligere: “Det var jo du som gav meg denne kvinnen, Gud, så egentlig er skylden din. Du burde forutsett dette. Ansvaret er i siste instans ditt, ikke mitt”.

Og kvinnen prøver seg på det samme. “Slangen lokket meg, og jeg spiste”. Om hun ikke skyldte på miljøet, kunne hun skyldte på omstendighetene.

Og siden den gangen har vi ikke gjort stort annet enn å skyldte på miljøet eller omstendighetene når vi har gjort Gud imot. “De andre lokket meg, fristet meg eller presset meg”. “Jeg var i en helt spesiell situasjon”. “Hadde du vært i mine sko, ville du skjont at jeg måtte gjøre det jeg gjorde”. “Jeg er nå engang bare et menneske”. “Det er ikke min skyld!”

Til og med små barn kommer med slike setninger - nesten før de har lært å snakke rent.

Når Paulus beskriver den synden de kristne levde i før de ble omvendt, sier han: **“Dere levde på den nåværende verdens vis og lot dere lede av herskeren i luftens rike, den ånd som nå er virksom i de ulydige. Ja, vi levde en gang alle som de. Vi fulgte lystene i vår syndige natur og lot oss lede av den og av våre tanker. Slik var vi av naturen under Guds vrede, likesom de andre”** (Ef 2,2-3).

Vi kan merke oss tre ting i denne beskrivelsen.

For det første: De fulgte sine egne lyster og tanker. De gjorde som de selv ville. De ble sine egne herrer i stedet for å ha Gud som Herre. Kanskje gjemte de seg bak et “Jeg er nå engang slik”.

Dernest: De bare levde som folk flest. De våget ikke å gå imot strømmen. De våget ikke å bli upopulære. I stedet for å være opptatt av Guds vilje, var de mer opptatt av siste meningsmåling og hva som var “in”.

Til slutt: Det hele er ledet og satt i scene av Den Onde selv. Når alle gjør det de selv vil og handler som folk flest, behøver han kanskje ikke gjøre så meget mer?

Et liv under Guds vrede kan altså beskrives som et liv der en uten å spørre etter Guds vilje bare gjør det en har lyst til og er fornøyd med å flyte med strømmen.

4. Gruppesamling: Synd (unnskyld uttrykket)

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Innledning

Fortell hverandre også denne gangen kort hvilke ønsker dere har for hvordan forholdet til Gud og kristenlivet skal utvikle seg i de månedene som ligger foran. Kanskje har dere tenkt litt mer siden sist og har noen endringer eller tilføyelser å komme med

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen "Synd (unnskyld uttrykket)".

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Hva tror dere folk flest i dag forbinder med ordet "synd"? Hvordan beskriver Bibelen synden? Har dere noen tanker om hvordan vi i dag må ordlegge oss for å unngå misforståelser når vi skal snakke med ikke-kristne om hva synd er?

b) Bibelen har mange ulike ord for synd. Den kan bruke ord som betyr "bomme på målet", "vike av fra veien", "gjøre opprør", "bryte Guds bud". Kan dere komme på noen gode, hverdagslige norske ord som kan brukes i stedet for ordet "synd" uten at det bibelske innholdet går tapt?

c) Hvilke synder tror dere er mest utbredt i dag, og på hvilke områder opplever dere at det er vanskeligst å leve etter Guds bud? Hvordan ser dere for dere at vi i det kristne fellesskapet kan hjelpe hverandre til å kjempe mot synden?

d) Fortell hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste teksten på den andre siden av arket. Var det noe som dere opplevde som nytt eller overraskende?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

a) Gå også denne gangen litt tilbake til det dere snakket om i begynnelsen av samlingen og si litt om hva dere ønsker for gudsforhold og kristenliv i tiden framover.

b) Takk og be konkret for hverandre ut fra det dere har snakket om under punkt a).

Åpenhet krever en trygg atmosfære.

- En må få lov til å være seg selv og ikke føle seg presset til å tro, mene eller føle noe bestemt. En må få lov til å ha sin egen *stil*.
- Fleip og ironi kan være ødeleggende før en er grunnleggende trygg på hverandre. En må også kunne snakke alvorlig om det en fleiper med.
- En må la den enkelte få den tid han eller hun trenger til å få sagt det vedkommende har på hjertet. De raske kan ta motet fra de langsomme.
- Samtalen må være preget av gjensidig respekt. Begynner en å oppdra eller belære hverandre, kan det lett bli utrygt.

5. Stedfortrederen

Ingenting er så vanskelig som å forkynne evangeliet.

Det er ikke så vanskelig å stå fram og si at Gud er kjærlighet, og at han elsker oss akkurat slik vi er. I en kultur der personlig usikkerhet og selvforakt er et hovedproblem, og der altfor mange har erfaring for at kjærlighet er mangelvare, har en slik forkynnelse gode muligheter for å bli tatt imot.

Vi sier ikke at en slik forkynnelse ikke er på sin plass.

Men en slik forkynnelse er ikke uten videre selve evangeliet. Den må ikke stå alene.

Evangeliet har nemlig som utgangspunkt at mine synder er så alvorlige at jeg fortjener Guds dom, straff og forbannelse.

Det kjerneordet vi kaller "Det lille evangeliet" og som står i Joh 3,16 har nettopp fortapelsen som bakgrunn: **"For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv"**.

Denne forkynnelsen er ikke uten videre like salgbar.

At vi har behov for å bli akseptert, går vi lett med på.

At vi fortjener å dø og derfor trenger tilgivelse og frelse, går vi derimot ikke fullt så lett med på. Det finnes til og med teologer og kirkeledere som viker unna for å si dette. Noen hevder til og med at en slik forkynnelse er vranglære.

Da Michelangelo skulle male døperen Johannes i Det sixtinske kapell, utstyrte han ham med en enorm pekefinger. Det som var typisk for Johannes var jo nettopp at han pekte bort fra seg selv og rettet oppmerksomheten mot Jesus. Han pekte på sin Herre og sa: **"Se, der er Guds lam som bærer verdens synd"** (Joh 1,29).

Det er offerlammet som er sammenligningspunktet.

Det var ikke vakkert å se på at et lam ble avlivet, slaktet og ofret. Det var slett ikke vakkert. Det var heller grotesk. Det er ikke for ingenting at barn som regel ikke fikk lov til å være med når dyrene på gården skulle slaktes.

Offiseremonien skulle understreke to ting for den som ofret:

For det første at synden var så alvorlig at synderen fortjente å dø.

For det andre at Gud i sin nåde lot en annen dø i stedet. Offerdyret måtte late livet. Synderen gikk fri.

Det var dette som skjedde da Jesus døde for oss. **"Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld"**, sier Paulus i Gal 3,13.

Luther har tolket dette skriftstedet for oss. Vi kan ha nytte av å lese hvordan han formulerte seg:

"Da den barmhjertige Fader så oss undertrykt av loven og holdt under forbannelsen, uten noen mulighet til befrielse, sendte han sin Sønn til verden, la alle synder som alle mennesker har begått på ham, og sa til ham: Vær Peter, fornekeren; vær Paulus, forfølgeren, spotteren og voldsmannen; vær David, ekteskapsbryteren; vær synderen som spiste eplet i paradiset; vær øveren på korset; kort sagt: Vær alle menneskers person, som

har gjort alle menneskers synder og se så til at du betaler og gjør fyldest for dem".

Enhver menneskelig sammenligning må bli ufullkommen. Men la oss likevel ta med en grotesk historie fra en tysk konsentrasjonsleir:

Etter at en fange hadde klart å rømme fra Auschwitz, krevde kommandanten for leiren at ti andre fanger skulle henrettes.

En av dem som ble plukket ut, ber om nåde; han hadde kone og barn.

Da trådte en medfange fram og tilbød seg å gå i døden istedenfor.

Det var en polsk prest, pater Kolbe, som på denne måten gav sitt liv, mens den opprinnelige utvalgte fikk leve.

Det er forfatteren Åge Rønning som forteller denne historien i boken "Kolbes Reise" (Gyldendal 1982).

Ordene døperen Johannes uttalte setter faktisk deg og meg i samme situasjon som dem som ble plukket ut til å dø i konsentrasjonsleiren. En vesentlig forskjell er det imidlertid: Vi er ikke plukket ut tilfeldig. Vi fortjener å dø. Vi har syndet og stått den allmektige Gud imot.

Da er det Jesus trer fram og tar den straffen du og jeg hadde fortjent. Vi hadde fortjent å dø på et kors.

En dansk kristen forfatter har formulert det slik: *"Tro ikke, Jesus døde ufortjent - intet menneske har lidt en mere fortjent død end Jesus. Det var blot ikke ham, der havde fortjent den, men os"*. (Leif Andersen: "Gud, hvorfor sover du?")

Trygve Bjerkrheim har skrevet en vakker sang som heter "Eg stend og ser på ei nagla hand" (Sangboka, Nr 250). Vakker poesi har også fått en vakker tone.

Men sangens innhold er ikke akkurat vakkert. Det er snarere grotesk. Prøver vi å se for oss en menneskehånd som er festet til en stokk ved at det er slått en sekstoms-spiker gjennom den, er sjansen stor for at vi reagerer med avsky og vemmelse. Det ville faktisk være en sunn og naturlig reaksjon.

Det aller mest sentrale i vår tro er altså ikke "pent". Det er grotesk. Like grotesk som våre synder.

"Har du hatt det koselig?" pleide mor å spørre når jeg kom hjem fra kristne møter de første årene etter at jeg hadde blitt en kristen i gymnastiden.

Det slo meg tidlig at "koselig" ikke helt var det rette ordet. En kan si meget om evangeliet, men koselig er det ikke. Det er ikke koselig å bli avslørt som synder. Det er ikke koselig å få se at det står meget verre til med en enn en først trodde. Og det er slett ikke koselig å høre om det som skjedde på Golgata.

En naglet hånd er ikke pen å se på. Langt ifra.

Sommeren 1996 hørte jeg historien om en mor som hadde usedvanlig stygge hender. De var preget både av sår og arr.

En dag spurte den lille datteren hennes, slik bare barn er direkte nok til å spørre: "Hvorfor har du så stygge hender mor?"

Og moren svarer: "Det var fordi det brøt ut brann hjemme hos oss en gang du var ganske liten. Det var til og med begynt å brenne i sengeteppe ditt. Og da jeg skulle redde deg ut av flammene, ble hendene mine brent".

Da utbryter den lille datteren: "Så pene hender du har, mor!"

Perspektivet er faktisk ganske viktig når vi skal bedømme det vi ser.

5. Gruppesamling: Stedfortrederen

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Innledning

Del med hverandre et bibelvers som har betydd mye for dere og prøv å si et par små setninger om hvorfor dette verset har blitt viktig for dere.

Bruk ikke mer enn 10 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen "Stedfortrederen".

- dersom dere ikke allerede har lest det hjemme som forberedelse til gruppemøtet.

3. Bruk ca 50 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Fortell hverandre hva dere særlig la merke til da dere leste teksten på den andre siden av arket. Var det noe som dere opplevde som nytt eller overraskende?

b) Ofte hører vi at kristne mennesker sier: "Gud elsker meg akkurat slik jeg er". Hva er rett og hva er galt ved et slikt utsagn? Hvilke presiseringer må gjøres dersom vi skal unngå misforståelser?

c) Hvorfor tror dere det er så viktig for det moderne mennesket å bli elsket og akseptert av Gud og så mye mindre viktig å bli tilgitt? Hvorfor snakker vi mer om at Gud elsker oss enn at Jesus døde for oss? Hva tror dere må til for at vi skal begynne å legge vekten mer der Bibelen legger den?

d) "Ja", sier Gerd, "jeg vet at Jesus døde for alle mennesker. Likevel har jeg så vanskelig for å tro at han døde for meg og virkelig tok straffen for alle de syndene jeg har gjort". Hva vil dere si til Gerd for å hjelpe henne til å tro at hun er tilgitt av Gud for Jesu skyld?

4. Bruk ca 20 minutter til å be for hverandre

a) Fortell hverandre om noe godt i dere eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.

b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

Hva er din rolle i gruppa?

Uheldige roller:

Den tause sier ikke noe, og skaper usikkerhet i gruppen. Det er så vanskelig å vite om den tause er redd, sint, likegyldig - eller ikke føler tilhørighet.

Den dominerende må bare luften sine egne tanker, opplevelser, problemer og interesser - eller generelt snakke så mye at de andre føler at de ikke kommer til orde.

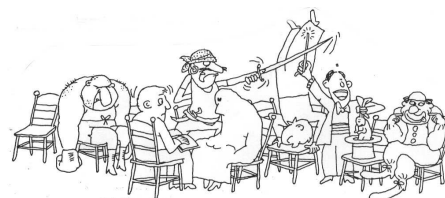
Den allvitende vet alltid best, har ikke noe å lære av de andre. Vil derimot ofte belære og oppdra dem.

Tilskueren betrakter helst gruppen (kritisk?) fra sidelinjen. Kommer i spesielle situasjoner ut på banen igjen, for så å innta tilskuerposisjonen igjen.

Den kritiske har negative kommentarer til menigheten, gruppeopplegget, temaet, teologien og mer til. Det meste burde være annerledes. Den kritiske får de andre til å føle seg overfladiske, dumme eller utilstrekkelige.

Den vittige gjør det vanskelig å snakke alvor i gruppa. De andre blir redde for å være personlig fordi de ikke vet om de blir møtt med respekt eller ikke.

Den umotiverte som egentlig ikke er så interessert i bibel og bønn, men bare venter på at en skal bli ferdig med opplegget så en kan snakke om andre ting og være sosial. Uteblir ofte fra møtene.

6. Frelse - hva er det?

For å forklare dette begrepet, skal vi legge ut på en vandring - fra templet via rettssalen og markedspllassen til fødestuen.

Templet

De som er vant til å besøke katedraler, forventer seg musikk, salmesang, høytid og harmoni når de går inn i Guds hus.

Forbered deg på en overraskelse. Når du kommer inn i templet i Jerusalem, får du neppe den samme høytidsfølelsen. Det er stadig dyr som blir slept fram for å slaktes. Okser, bukker, sauer, geiter og duer, bare for å nevne noen.

Men hvorfor kommer folk med kostbare dyr for å slakte å ofre dem på alteret i tempelgården? Er det for å demonstrere hvor fromme de er? Er det for å bestikke Gud en liten smule?

Slett ikke. Når jeg står der og ser på dyrene som slaktes, er det to ting som blir klart for meg. For det første: Syndene mine er så alvorlige at jeg faktisk fortjener å dø for dem. For det andre: Gud har i sin nåde sørget for at en annen tar min straff. (Det var vi også innom på forrige gruppesamling)

Det var faktisk Gud selv som tok min straff da han kom til jord som mennesket Jesus Kristus og sonde min straff.

Vi skal ta med to viktige bibelvers som sier noe om dette: "Se der Guds lam som bærer verdens synd", sa Døperen Johannes og pekte på Jesus (Joh 1,29). "Men Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld", sa Paulus (Gal 3,13).

Jesus sonde min straff for at jeg skulle bli forsonet med Gud. Jeg som var en fiende av Gud, har nå fått fred med Gud.

Rettssalen

Mens vi fortsatt er rystet av det vi så på tempelplassen, begynner vi å bevege oss ned mot rettssalen.

Forbryteren som er anklaget, ligger tynt an. Han har for lenge siden gitt opp å komme med både bagatelliseringer og unnskyldninger. Det er bent fram umulig å bagatellisere eller unnskyldte det han har tenkt, sagt og gjort. Han må bare innrømme alt sammen. Det finnes ingen formildende omstendigheter.

Desto større blir overraskelsen når forbryteren likevel blir frikjent. Og han blir ikke frikjent ved at noen har funnet ut at han ikke har gjort noe galt eller at det ikke var så farlig. Det var galt, og det var farlig.

Hvordan kan han da bli frikjent.

"Jo", sier dommeren. "Jesus døde for denne forbryteren for 2000 år siden. Og da han begynte å tro på Jesus og inviterte ham som Herre inn i sitt liv, ble han ett med sin Frelser. Det betyr at Jesu død regnes som hans død. Han har på en måte allerede fått sin straff. Og når han er ett med Jesus, lever han nå oppstandelseslivet sammen med ham. Han er fri".

Så begynner dommeren å bruke juridiske ord. "Denne mannen er rettferdiggjort. Han har virkelig gjort mye galt i tanker, ord og gjerninger. Men siden Jesus sonde straffen for ham, kan jeg nå dømme ham rettferdig. Og etter den dommen, kan han regne seg som rettferdiggjort. Og det kan han altså bare fordi han har tatt imot Jesus".

Du og jeg er også syndere, eller forbrytere, i forhold til Gud. Vi må også stille opp for Guds domstol. Skyldige er vi. Men la oss høre Guds ord til oss i den situasjonen: "Kom, la oss gjøre opp vår sak! Sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø; om de er røde som skarlagan, skal de bli hvite som ull" (Jes 1,18).

Dommerens ord får oss til å tenke på en annen type rettergang der ordet nåde kunne bli brukt.

Et av de hebraisk ordene for nåde (chen) betegner en nåde som aldri er gjensidig. Det er snakk om den overordnedes nåde mot den underordnede, og den underordnede er alltid prisgitt den overordnedes gunst. Denne nåden er helt ufortjent.

Vi kan tenke oss en forbryter som, bokstavelig talt, ligger nesegrus foran herskeren.

Herskeren kan nå gjøre ett av to.

Han kan plassere foten mellom skulderbladene på forbryteren og presse stakkaren enda lenger ned i grusen. Det er et dårlig tegn, et tegn på at det går mot henrettelse.

Eller herskeren kan vise nåde ved å bøye seg ned og løfte forbryterens hode opp fra bakken. Det er et tegn på at herskeren bokstavelig talt lar nåde gå for rett. Forbryteren får leve til tross for at en dødsdom ville vært i høyeste grad velfortjent.

Det var mye å undre seg over i templet. Jammen er det mye å undre seg over i denne rettssalen også. Men nå må vi videre.

Markedspllassen.

Det er ikke frukt og grønnsaker vi ser på dette markedet. Vi befinner oss nemlig på et slavemarked. Og for at varene ikke skal stikke av, har de fått en jernring rundt halsen. Solide lenker er festet til ringene.

En av kundene tiltrekker seg oppmerksomhet. Han kjøper mange slaver. Og når han har kjøpt dem, setter han dem fri! Han fjerner til og med jernringen de har rundt halsen.

Visste du at det norske ordet "frelse" opprinnelig betydde "fri hals". Slaver hadde ikke fri hals. De hadde ring rundt halsen nettopp fordi en skulle kunne binde dem. En fri mann hadde ikke en slik ring.

I utgangspunktet er vi slaver, sier Bibelen. Vi er bundet og styrt av våre følelser, drifter og lyster. Vi tør ikke annet enn å gjøre som folk flest. Og Djevelen står bak det hele og ødelegger den friheten Gud har skapt oss til (Ef 2,2-3).

Jesus kom for å sette oss fri fra dette slaveriet. Den dagen vi ble frelst, var det lenker som ble brutt og en jernring som ble fjernet.

Dette skjedde på bakgrunn av det vi lærte i templet, eller på Golgata: "Dere vet at det ikke var med forgiengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra det tomme liv dere arvet fra fedrene; det var med Kristi dyrebare blod, blodet av et lam uten feil og lyte" sier Peter (1 Pet 1,18).

Det slår meg mens jeg er på denne markedspllassen, at jeg kanskje har latt meg binde av både det ene og det andre selv om Jesus en gang satte meg fri. Jeg er bundet av holdninger, handlingsmønstre, syndige vaner og mer til. Når vi gir synden lillefingeren, tar den hele hånden - omtrent opp til albuen.

Jeg tror jeg blir på denne markedspllassen en liten stund. Jeg trenger en prat med ham som setter folk fri. Jeg har nemlig selv et par lenker som trenger å klippes over.

Fødestuen

er den siste stasjonen på vandringen vår. Men der har vi vært før. Det var der vi traff Nikodemus allerede under den andre gruppesamlingen.

Vi blir frelst når Jesus tar bolig i oss ved sin Hellige Ånd. Han må få komme inn i meg for å fylle meg. Han må begynne å skape noe nytt i meg. Han må få gi meg en ny innstilling og en ny drivkraft.

Frelst fra og frelst til.

Vi blir frelst fra Djevelens og syndens makt, døden og fortapelsen.

Vi blir frelst til samfunn med Gud, frihet i Kristus og et evig liv.

6. Gruppesamling: Frelse - hva er det?

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Innledning

Fortell hverandre om hvordan dere har hatt det siden sist. Hva har dere opplevd av gleder, sorger eller utfordringer?

Denne gangen bruker vi 15 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen ”Frelse – hva er det?”.

- dersom dere ikke allerede har lest det hjemme som forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 40 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

a) Disse måtene å beskrive frelsen på forutsetter at vi i utgangspunktet er fiender av Gud, at vi er under Guds dom, at vi er bundet og at vi trenger et helt nytt liv. Hvordan kan vi forklare dette for dem som ennå ikke er kristne? Hvilke av disse forestillingene tror dere de har vanskeligst for å godta? Hvorfor?

b) Prøv å hjelp hverandre til å finne kristelige sangtekster som skildrer disse ulike sidene av frelsen. Hvilke av forestillingene er det lett å finne sanger til, og hvilke er det vanskelig å finne sanger til?

c) Snakk litt sammen om det å være bundet og det å være fri. På hvilken måte er en kristen fortsatt bundet av Djevelen, verden og sine egne lyster? I hvor stor grad kan vi vente at vi allerede her og nå kan oppleve at Jesus setter oss fri?

d) Fortell hverandre hva som betyr mest for dere i kristenlivet akkurat nå. Er det forsoningen, rettferdiggjørelsen, frigjøringen eller gjenfødelsen? Hva er det som gjør akkurat dette aspektet så viktig for dere i den situasjonen dere nå er i?

4. Bruk ca 25 minutter til å be for hverandre

a) Fortell hverandre om noe godt i dere eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.

b) Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

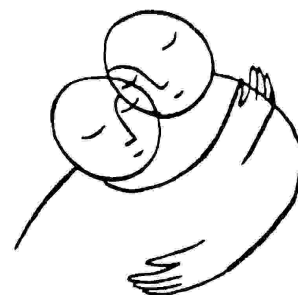
Kjærligheten viser seg ved at vi

- gir fysisk og psykisk nærhet. Kjærlighet er "å være hos".
 - gir tid. Kjærlighet er å gi tid.
 - gir gode ord, ros og oppmuntring.
 - gjør gode gjerninger som møter de andres behov.
 - hører på hverandre og ser hverandre - i vid betydning.
 - husker hverandre i bønn.
 - taler vel om hverandre og ikke baktaler hverandre.
 - ikke snakker med andre om det vi har hørt i gruppa.
- Sann kjærlighet er ikke klam, styrende eller ovenfra-og-ned, men er preget av respekt, gir hjelp til selvrespekt og respekterer grenser.

Ingen kan være alt for alle, men alle kan være noe for noen.

Det er først og fremst i gruppa vi skal gi hverandre kjærlighet. Det er slett ikke sikkert vi har kapasitet til noe utover dette. Cellegruppa vil normalt ikke dekke alle våre sosiale behov, og den kan i seg selv ikke hjelpe noen ut av langvarig ensomhet.

Utover dette kan vi gi kjærlighet ved å invitere og inkludere andre i de fellesskapene, sammenhengene og aktivitetene vi allerede står i. Da knyttes nye kontakter av seg selv - uten at noen "tar seg av" noen.

7. En ny måte å leve på

“Dere må ikke tro at vi kristne er bedre enn andre”, var det en ungdom som sa i et vitnesbyrd en gang. “Det er snarere tvert imot”.

Det ble uten tvil sagt i beste mening.

Vi liker aldri at andre beskylder oss for å være vellykkede eller prektige - særlig når vi smertelig har fått erfare at vi ikke er noen av delene. Vi er redde for at andre skal tro at vi tror at vi er bedre enn dem. Det er forferdelig dersom dette hindrer noen i å bli kristne.

Likevel kommer vi ikke bort fra at en kristen lever annerledes. Ikke for å bli frelst, men fordi han eller hun er frelst. Det hadde jo vært litt trist dersom vi ble verre av å bli kristne.

“Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss fra all urett” (1.Joh 1,9).

Det skjer noe med oss når vi bekjenner synd som synd i stedet for å bortforklare og bagatellisere den. Bagatelliserer jeg bare det at jeg baktaler, kjører over fartsgrensen eller stadig lyver litt for å slippe billigere unna, er sjansen stor for at jeg kommer til å gjøre det igjen. Dersom jeg derimot igjen og igjen bekjenner det som synd, blir sjansen mindre.

Riktignok er det med synd som med løvetann. Du luker og luker, men du får nesten aldri med deg hele roten. Og har du fått renset opp så du ikke lenger ser et eneste eksemplar av denne korgplanten, så går det ikke lang tid før de gule hodene stikker fram igjen. Det føles nesten som om all lukingen har vært til ingen nytte.

Det virker omtrent like nytteløst å kjempe mot synd. Den spirer fram igjen før vi har fått snudd oss.

Likevel, det er stor forskjell på en gressplen der en stadig luker løvetann og en gressplen der en aldri luker. Forskjellen er synlig for alle som vil se den.

Og det er like stor forskjell på et liv der konkrete synder bekjennes og et liv der synd bare bagatelliseres eller generaliseres.

Men en ting er sikkert: Synden vil uansett stikke såpass meget fram at ingen av oss får noe å rose seg av, og vi får neppe anledning til å gå rundt og føle oss så meget bedre enn andre.

Når vi fortsetter å lese i Johannes' første brev, ser vi at han nevner enda flere grunner til at en kristen lever annerledes.

“Den som er født av Gud, synder ikke. For den sæd Gud har lagt ned i ham, blir i ham; Han kan ikke lenger synde, fordi han er født av Gud” (3,9). **“Mine kjære, la oss elske hverandre! For kjærligheten er fra Gud, og den som elsker, er født av Gud og kjenner Gud”** (4,7).

Johannes argumenterer altså ut fra gjenfødelsen. Den dagen vi ble kristne, fikk vi Den Hellige Ånd og ble Guds barn. Siden alle barn ligner sine foreldre, må vi også kunne gå ut fra at Guds barn ligner sin himmelske Far. Ligner de Gud, har de fått del i hans kjærlighet.

Det ville forresten være bent fram forunderlig om det ikke fikk praktiske konsekvenser at Jesus har tatt bolig i oss ved sin Hellige Ånd.

Når utgangspunktet er radikalt nok, skjønner vi det. Dersom en som f.eks. har slått ektefellen, misbrukt sine barn og gjort livet surt for mange andre mennesker, blir en kristen, forventer vi at det skjer forandringer - i alle fall forventer vi at vedkommende skjønner at noe er galt fatt og ber om hjelp til å komme ut av det.

Men hvorfor er det bare i slike drastiske sammenhenger vi venter forandring? Hvorfor forventer vi ikke at det skal skje noe med mindre drastiske ting - baktalelse, brudd på fartsgrensene og såkalte hvite løgner.

Nok en gang: Vi blir aldri syndfrie. Langt ifra.

For oss som sitter med den norske Bibelen, er det lett å misforstå disse versene i den retningen. Men det mener ikke Johannes. Han sier tvert imot at “Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv” (1,8).

Den greske grunnteksten gjør det tydeligere for oss. Det greske verbet har nemlig former med andre betydningsnyanser enn de norske verbene har. Der er det én form av verbet som betegner at en handling stadig gjentar seg eller strekker seg over tid, og en annen form som betegner enkelthandlinger.

Når Johannes sier at en kristen ikke kan synde, bruker han den formen av verbet som betegner at en handling strekker seg over tid. Vi kan oversette det med “leve i synd”. Når han snakker om at en kristen synder, da bruker han den formen av verbet som betegner enkelthandlinger. Vi kan oversette det med “falle i synd”.

Det er ikke bare Johannes som lærer oss at en kristen lever annerledes. Paulus gjør det samme. I Romerbrevet, kapittel 6, går han nettopp til felts mot den misforståelsen at siden en kristen bare kan be om tilgivelse, så gjør det ikke noe om han fortsetter å synde.

“Men Gud være takk! Før var dere slaver under synden, men nå er dere av hjertet blitt lydige mot den lære som ble overgitt dere. Dere ble frigjort fra synden og er blitt slaver for det som er rett og godt.” (Rom 6,16-18).

Synd er ikke bare en betegnelse gledeløse pietister har satt på alt det som er morsomt. Synd er ikke bare enkelthandlinger som gir avveksling og kulør til livet. Synd er en makt som binder! Gir vi den lillefingeren, tar den hele hånda - omtrent opp til albuen. Den er som narkotika. Den gjør oss til slaver.

Frelsen innebærer ikke bare tilgivelse, men også at Jesus begynner å fri oss ut fra den makten som binder og gjør oss til slaver. Det norske ordet “frelse” er faktisk avledet fra “fri hals”. Slavene hadde nemlig en jernring rundt halsen slik at slaveeieren kunne binde dem. Når de fikk friheten, ble ringen tatt vekk.

Vi har med andre ord misforstått totalt dersom vi tror at det er helt problemfritt om vi igjen, frivillig, lar oss binde av den makten Jesus holder på å sette oss fri fra! Nå er det Jesus som er vår Herre, ikke synden.

7. Gruppesamling: En ny måte å leve på

En gruppesamling skal normalt ta en og en halv time - helst verken mer eller mindre. Det betyr at deltakerne må være villig til å strukturere seg. Dersom noen har lyst til å prate videre om viktige ting etter at samlingen er slutt, er en annen sak. Det er helt tillatt.

1. Innledning

Fortell hverandre hva dere har opplevd med Gud siden forrige gruppesamling.

Denne gangen bruker vi 15 minutter på dette.

2. Bruk 10 minutter til hver for dere å lese tekstsiden med tittelen "En ny måte å leve på".

- dersom dere ikke allerede har lest det hjemme som forberedelse til gruppesamlingen

3. Bruk ca 40 minutter til å snakke sammen om følgende spørsmål:

- Hva la dere særlig merke til da dere leste "En ny måte å leve på"?
- Hva slags råd vil dere gi til Ivar som har vært kristen i vel ett år, men som fortsatt får raseriutbrudd og mister kontrollen slik at han kommer i skade for å slå både kona og barna sine? Hvor viktig synes dere det er at han får hjelp til å leve annerledes?
- "Jeg er bare sånn", sier Bente. "Jeg er lita lei av alltid å prøve å forbedre meg. Nå vil jeg ha fred. Gud vet hvordan jeg lever, og han er langt mer tilgivende enn mange kristne er. Ikke kom og si at jeg må forandre meg". Nå vet vi ikke helt hvordan Bente lever, men hvordan vil dere møte en slik holdning?
- Hva er det Bibelen legger vekt på når det gjelder å leve annerledes, og hva er det besteborgerligheten ofte har lagt vekt på? Snakk litt sammen om hva dere særlig synes skal være med og prege livet til en kristen? På hvilken måte skal han eller hun særlig være annerledes enn andre?

4. Bruk ca 25 minutter til å be for hverandre

- Fortell hverandre om noe godt i dere eget liv som dere kan takke Gud for og noe dere ønsker var annerledes og som dere ønsker å be Gud om å forandre i livet deres.
- Takk og be konkret for hverandre. Pass på at alle blir bedt for. Kanskje kan dere dele dere opp i grupper på to eller tre og be for hverandre.

"Ok, karer. La oss snakke sammen om hvordan denne teksten kan anvendes i praksis!"

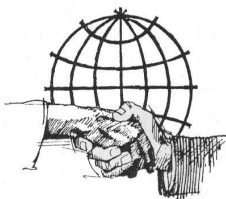
Dette er også noe å snakke sammen om på gruppemøtene.

Misjon.

Det siste Jesus gjorde før himmelfarten, var å gi disiplene Misjonsbefalingen (Matt 28,18-20).

Det første Den Hellige Ånd gjorde, var å henvende seg til folk fra ulike nasjoner (Apg 2, 5-12).

"Den Hellige Ånd er en misjone-rende ånd. Derfor skulle evangelise-ring springe spontant ut fra en ånds-fylt kirke. En kirke som ikke er en misjonerende kirke, motsier seg selv og slukker ut Ånden" (Lausanne-pakten, art 14).

Alle de 28 kapitlene i Apostlenes gjerninger handler om misjon. Vi skal være kapittel 29 i den boken.

Vi har fått overdratt Jesu eget oppdrag !

Jesus befalte disiplene sine å gjøre disipler. Dersom disse lærer å holde alt det Jesus har befalt, gjør de igjen nye disipler. (Matt 28,18-20)

"Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere", sa Jesus (Joh 20, 21). Både frykten for Herren og Jesu kjærlighet er drivkraften (2 Kor 5,11 og 14). Vi er utsendinger for Kristus, og går på Jesu vegne (2 Kor 5,20).

Den viktigste grunnen til at verden fortsatt består, er at nye skal få en mulighet til å bli frelst (2 Pet 3, 9 og 15).

Evangelisering og humanitær hjelp er ikke nok.

Det er viktig å vinne nye både i vårt eget nærmiljø og i vårt eget land. Men misjon er nesten viktigere. De fleste nådde har i dag ingen sjanse til å høre evangeliet før noen er villig til å krysse geografiske og kulturelle grenser for å forkynne det.

Ren humanitær hjelp er viktig, og det er fint at folk engasjerer seg i dette. Gud kaller oss til å lindre nød. Misjon og diakoni er imidlertid enda viktigere. Dette er det bare oss kristne som kan drive med, og det har ikke bare betydning for dette livet, men for evigheten.

Misjonen i cellegruppa.

Be om at nye må komme til - både i vårt eget land og i andre land og kulturer.

Be om at Gud må kalle og utruste nye arbeidere og misjonære-rer

Be for misjonsarbeidet og misjonærene.

Ha gjerne personlig kontakt med misjonærer.

Oppmuntre hverandre til å skaffe dere kunnskap om evangeliets framgang i ulike deler av verden og de utfordringer misjonen i dag står overfor.

Gi til misjonen.

Givertjeneste

"Den som sår sparsomt, skal høste sparsomt, og den som sår rikelig skal høste med rik velsignelse. Enhver skal gi som han har bestemt seg til, ikke med ulyst eller av tvang, for Gud elsker en glad giver. Og Gud er mektig til å gi dere all sin gave i rikt mål, så dere alltid og under alle forhold har det dere trenger, ja, har overflod til all god gjerning" (2 Kor 9,6-8).

Bibelen forkynner radikalt om penger.

Den gir bare to grunner til at vi skal tjene penger. Vi skal arbeide for å kunne hjelpe andre (Ef 4,28) og for ikke å ligge noen til byrde (1 Tess 4,11-12).

Åndelig rikdom er ofte omvendt proporsjonal med materiell rikdom (Jak 2,5; Åp 2,9; 3,17; 2 Kor 8,2). Det å strebe etter materiell rikdom, har en slem tendens til å kvele Ordet og Ånden (Matt 13,22). Havesyke er en synd som omtales like ofte som hor i Det nye testamente. Det å dyrke Mammon, er frafall.

En blir ikke fattig av å gi til Gud. Tvert imot, når vi gir, vil Gud sørge for at pengene våre rekker lengre (Hag, 1,4-6; Mal 3,10).

Det å gi til mennesker i nød og til menighetsarbeid og misjon, er en helt naturlig del av kristenlivet.

"Jeg sier dere", sa Jesus, "bruk pengene, som det hefter så mye urett ved, til å vinne dere venner som kan ta imot dere i de evige boliger når pengene tar slutt". Med andre ord: Gi til Guds rike (Luk 16,1-13).

Det er ikke sant at vi ikke får med oss noe når vi dør. Frelste mennesker kan få med til himmelen. Men det er også det eneste.

Alt det vi eier, tilhører Gud. Vi har bare fått låne det av ham (Sal 24,1).

Givertjenesten i cellegruppa.

Snakk sammen om hvordan vi kan unngå materialisme, være villige til å gi og stole på at Gud likevel gir oss det vi trenger.

Oppmuntre hverandre til fast givertjeneste.

Ta gjerne opp kollekt i cellegruppa og send pengene til misjonen.

Selv de som er fattige i Norge, har ofte mye mer enn en stor del av verdens befolkning noen gang har mulighet til å få.

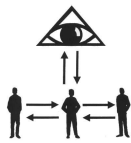
Studenter og skoleungdom er heller ikke fattige. Det blir, til manges overaskelse, ikke lettere å gi etter at en har kommet ut i arbeid, stiftet familie og skaffet seg gjeld.

Frelste mennesker er et offer Gud gjerne tar imot (Rom 15,16)

Våre penger er et offer Gud gjerne tar imot (Fil 4,18)

Hvorfor bli en kristen?

Gud er til, og han er Herre!

Gud er til, uansett om vi tror på ham eller ikke. Han er den han er - uten å påvirkes av hva vi helst vil tro om ham.

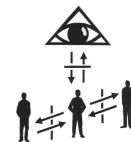
Han er Herre, og derfor har han rett til å bestemme over oss, uansett om vi tror på ham eller ikke. Det at Gud kaller seg Herre, innebærer at vi er hans tjenere.

Gud har skapt oss til å leve i et personlig forhold til ham, et forhold der vi har kontakt med ham og han har kontakt med oss.

Han har skapt oss med ansvar for vår neste. Vi skal elske vår neste og leve slik at vår neste har det godt. Vi tjener Gud først og fremst ved å tjene vår neste. Alle andre mennesker skal være på samme nivå som oss.

Det dobbelte kjærlighetsbud er det klareste uttrykket for hva Gud vil med oss: *"Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og det første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv"*. (Matt 22,37-39)

Hva er synd?

Synd er først og fremst det at vi insisterer på å være våre egne herrer i stedet for å ha Gud som Herre.

Synden får oss til å bryte kontakten med Gud, eller den får oss til å holde ham på avstand.

Synden ødelegger også forholdet til vår neste. Vi slutter å elske vår neste og gjøre godt mot ham, men blir likegyldige, møter vår neste med kulde, eller sårer, skader, utnytter eller misbruker ham. Vi begynner å tenke at noen er over oss og andre under oss.

Det er noe i oss som ønsker å synde (Bibelen sier at vi har en syndig natur), vi lar oss påvirke av andre menneskers måte å leve på mer enn av Guds bud (Det er det Bibelen kaller å la seg prege av "verden") og det er Djevelen som selv står bak.

Bibelen beskriver synden slik: *"Dere levde på den nåværende verdens vis og lot dere lede av herskeren i luftens rike (Djevelen)... Vi fulgte lystene i vår syndige natur og lot oss lede av den og av våre egne tanker. Slik var vi av naturen under Guds vrede, likesom de andre"* (Ef 2,2-3).

Guds vrede.

Gud er hellig, og han er vred på synden.

Gud elsker alle mennesker. Han kan ikke bare godta at vi sårer og skader dem han er glad i og ødelegger hans skaperverk.

Vårt største problem er at vi er syndere som lever under Guds vrede og fortjener Guds straff.

Vårt største behov er tilgivelse og frelse – selv om det er altfor få mennesker som opplever at dette er deres største behov.

Frelsen i Jesus

Da Jesus døde på korset, tok han den straffen du og jeg hadde fortjent. Du og jeg hadde fortjent å komme under Guds forbannelse. Jesus tok den forbannelsen på seg: *"Men Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld"* (Gal 3,13).

Han døde i stedet for oss: *"Men han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, ved hans sår har vi fått legedom"* (Jes 53,5).

Korset kan sammenlignes med en lynavleder. Det tar imot Guds vredeslyn slik at vi ikke blir skadet.

Hvordan bli en kristen?

Når vi begynner å søke Gud og får behov for å bli kristne, er det bare fordi Gud allerede har tatt initiativet og kalt oss til tro. *"Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham"*, sa Jesus (Joh 6,44). Dersom ikke Gud har tatt et initiativ og begynt å kalle, er det nytteløst å prøve å hjelpe noen til å bli en kristen.

Gud begynner ikke å dra oss eller kalle på oss, dersom han ikke mener alvor. *"Den som kommer til meg, vil jeg så visst ikke støte bort"*, sa Jesus (Joh 6,37). Det er tydelig tale.

Det er et "innenfor" og et "utenfor" når det gjelder Guds rike. Vi kan nok tilegne oss mer og mer kristen kunnskap, få en større og større overbevisning, føle oss mer og mer tiltrukket av Jesus og lignende. Men vi blir ikke mer og mer kristne. Enten er vi frelst og gjenfødt, eller vi er det ikke.

En som er "utenfor" trenger med andre ord hjelp til å komme "innenfor".

Selvsagt kan dette skje på mange ulike måter. Hovedsaken er ikke hvordan det skjer, men at det skjer.

Her er én måte det kan skje på:

Når du er rimelig trygg på at du har opplevd et møte med Jesus, har blitt overbevist om at kristendommen er Sannheten, eller har innsett at du er en synder som trenger Guds tilgivelse, kan du:

a) Bekjenne dine synder. Det vil si innrømme for Gud at du har vært din egen Herre i stedet for å ha han som Herre, at du har såret og skadet andre i stedet for å elske dem, og at du har brutt Guds bud i tanker, ord og gjerninger.

"Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett" (1 Joh 1,9).

b) Be Gud om tilgivelse og frelse. Bibelen sier at vi blir frelst ved tro. Den troen som frelser oss, er ikke den skråsikre troen, men den troen som får oss til å komme til Gud og be om tilgivelse.

"Kom, la oss gjøre opp vår sak! Sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø; om de er røde som skarlagan, skal de bli hvite som ull" (Jes 1,18).

c) Be om at Jesus tar bolig i deg ved sin Hellige Ånd. Det å være en kristen er ikke bare å ta seg sammen slik at en tenker som en kristen, snakker som en kristen og lever som en kristen. Det å bli en kristen er å bli et forvandlet menneske. *"Den som ikke har Kirsti Ånd, hører ham ikke til"* (Rom 8,9). *"Ingen kan se Guds rike hvis han ikke blir født på ny"* (Joh 3,3).

d) Be om at Jesus må bli Herre i livet, det vil si at du anerkjenner at han har rett til å bestemme over deg og lede deg.

Dersom du ikke er døpt fra før, trenger du også dåpsopplæring slik at du kan bli døpt.

Kristen - og hva så?

En kristen er tilgitt av Gud og gjenfødt til et nytt liv.

Det nye livet er et liv der vi får gjenopprettet den personlige kontakten med Gud, får hjelp til på nytt å ta ansvar for vår neste, tar ansvar for skaperverket og har Gud som vår Herre.

Synden er så alvorlig at Jesus måtte dø for den. Da kan ikke vi bare fortsette å synde. Synden skal bekjennes, og vi trenger hver dag Jesu hjelp til å bli løst fra den makten som binder oss.

Jesus vil være hos oss og i oss ved sin gode Hellige Ånd.

Den Hellige Ånd er oss nær på en spesiell måte når vi samles i menigheten eller fellesskapet, når vi tar imot sakramentene, når vi leser eller hører Guds Ord og når vi ber.

"Følg meg!" sa Jesus til sine første disipler. Det samme sier han til oss.

Det kan koste noe å følge Jesus. Noen merker at det kan koste ganske mye. Men det er verdt det.

